

Erdélyi utazásunk a Határtalanul programban - diákszemmel

Simon Zita írása

Május harmadikán izgatottan pakoltam be a bőröndömbe, hiszen másnap indultunk Erdélybe!

Nagyon vártam már ezt az utat, hiszen már tavaly mentünk volna, csak a covid közbeszólt... Aznap este nehezen tudtam elaludni, de muszáj volt, hiszen reggel hajnali öt előtt kellett kelnem, ha nem akartam lekésni a hat órákor induló buszunkat. Másnap reggel felkelés után még egy pár dolgot bepakoltam, majd a szüleimmel együtt elindultunk, a Radnóti Gimnázium felé. Edina néni előre tájékoztatott minket, hogy a sportcsarnok előtti parkolóban gyülekezzünk, ahol - miután mindenki elintézte az út előtti biztonsági teendőit - elköszöntünk a szüleinktől, felszállhattunk a buszra. Szerencsére sikerült egy jó helyet foglalnom a barátaim közelében, ahol az egész út során kényelmeseket aludtam, jókat ettem, és szép helyeket láttam. Induláskor mindenki (én legalábbis) vadul integetett a szüleinek.

Miután elhagytuk a Radnótit, mindenki kényelmesen elhelyezkedett az ülésében, és élvezte az utazást egészen a határig. Voltak, akik kártyáztak, voltak, akik zenét hallgattak, és voltak olyanok is, akik beszélgettek. Én személy szerint nem sokra emlékszem az útnak eme szakaszára, mert a korai indulás miatt hamar kidőlttem. Mikor felébredtem, már jóval magunk mögött hagytuk Pest megye zsúfolt városait, és éppen az Alföld végtelen rónáit szeljük át. Mikor végre megérkeztünk a határra, átadtuk a személyi igazolványunkat Edina néninek, ő pedig a határőröknek.

Bevallom egy kicsit sokat kellett várni, de egy röpke húsz perc után már boldogan szelhattuk Erdély kátyús útjait. Őszintén szólva, a határátkelőhely egy kissé elhagyatott volt, de kár volt aggódnunk az út és épületminőség miatt, mert hamar megfogyatkoztak a kátyúk, és a határátkelőhely után egy jó darabig nem láttunk semmilyen épületet.

Egyszer csak házak közé értünk, ami csak egyet jelenthetett: megérkeztünk irodalmi barangolásunk és egyben az **Arany János-nap első helyszínére: Nagyszalontára!**

Miután kiszálltunk a buszból és mindenki kinyújtóztatta elgémberedett tagjait, elindultunk sétálva a **Csonka-toronyba**, ami (szerencsére) meglepően közel volt. Amikor odaértünk, nem kicsit lepődtem meg, mert a gondolataimban a Csonka-torony képe egy várromhoz hasonlított, és amit ott láttunk, az egyáltalán nem egyezett a képzelgéseimmel. Maga az épület valóban egy torony volt, viszont teljesen ép, felújított, és szép fehéren vakolt külsővel büszkélkedett. A torony bejárata előtt egy kedves néni fogadott bennünket, aki mesélt nekünk a torony történetéről; Arany János és az épület kapcsolatáról, illetve a kiállítás elemeiről.

Ahogy megtudtuk, a torony régen valóban csonka volt, mert leégett, de azóta felújították, és egy interaktív kiállítást rendeztek be benne, amit több szinten tekintettünk meg. A szintek közt találhattunk olyat, ahol Arany János dolgozószobáját rendezték be az eredeti bútorokkal, illetve egy képtárat Arany János portrékkal. A legalsó szinten titokzatos fiókokat kihúzva érdekes információk, képek dokumentumok tárultak elénk. Volt még dombornyomat-satírozásra is lehetőség, illetve a legfelső szinten különféle játékokat próbálhattunk ki Arany Jánossal kapcsolatosan. Plusz érdekesség, hogy a legfelső szinten az ablakokra ki volt írva, hogy melyik híres Erdélyi város felé néznek, így nemcsak a gyönyörű kilátást élvezhettük, de még tájékozódni is tudtunk. Miután keresztül-kasul bejártuk a Csonka-tornyot, kimentünk, majd elszavaltuk a Toldi Előhangot, és a koszorúkészítő csoport által készített koszorút felhelyeztük a torony falára.

Ezek után elsétáltunk **Arany János szülőházához**. Útközben megtekintettük a költő szobrát a református templom előtt. Mikor odaértünk, a tárlatvezető hölgy kalauzolásával körbenéztünk a

házban, majd kiültünk az udvarra, és elmondtuk Arany János Családi kör című versét az eredeti eperfa utódja alatt, majd megkoszorúztuk a ház oldalát. Ismét buszra szálltunk és **elindultunk Alvinc felé**.

Késő délután érkezünk meg az első szálláshelyünkre, ahol első dolgunk volt felvinni a hálókba a bőröndjeinket. Nagyon tetszett, hogy 6 lány kivételével mind egy szobában voltunk, így este jókat tudtunk beszélgetni, hiszen az alvást nyugodtan pótolhattuk a buszon is.

Alvás előtt röpzünk a kertben, beszélgettünk, fára másztunk, majd, amikor besötétedett, mindenki bement a hálószobájába, miután elvégezte az aznapi feladatát, lefürdött, fogat mosott.

Másnap reggel izgatottan ébredtünk, **hiszen elkezdődött a Jókai-nap!** Ezen a napon **az első megállónk a Nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium volt**, ahol Jókai *A nagyenyedi két fűzfának* története íródott. Na jó, nyilván nem a fűzfák miatt voltunk ilyen izgatottak, hanem mert az ottani 8.a fogadott bennünket, akikkel egy egész délelőtt állt rendelkezésre az ismerkedésre. Amikor megérkeztünk, a két osztály kölcsönösen adott egymásnak üdvözlő ajándékot, majd utána az erdélyi nyolcadikosok elmesélték nekünk iskolájuk történetét. Az érdekes beszámoló után játszottunk egy bemutatkozó játékot, így megtudhattuk egymás nevét. Különbéle vegyes csapatos labdajátékokat is kipróbáltunk, utána pedig elindultunk a helyi parkba, ahol elhelyeztük a koszorúkat a nagyenyedi diákok emléksobránál. Itt elhangzott *A nagyenyedi két fűzfából* egy részlet is. Ezután mindenki szabadon beszélgetett, focizott, nasizott. Nagyon kellemes időt töltöttünk együtt a másik 8.a-val, de sajnós aznap még vártak a további programok, ezért mennünk kellett tovább.

**A nap következő megállója Torockó volt**, ami egy hegyekkel körülvett kis falu, ahol lehetőségünk nyílt vetélkedésre. Ebben is mindenki örömet lelte, hiszen önállóan fedezhettük fel a falut, és közben az eszünk mellett a tájékozódási képességünket is hasznosítanunk kellett. Számomra külön élvezetes volt ez, mivel a végén az a csapat nyert, amelynek én is a tagja voltam :).

Miután elhagytuk Torockót, **Gyulafehérvár felé vettük az irányt**, ahol az esperes úr idegenvezetésével jártunk be egy csodálatos székesegyházba, ahol a magyar történelem szempontjából jelentős emberek vannak eltemetve: Hunyadi János, Hunyadi László, Fráter György, Márton Áron. A székesegyházlátogatás után Edina néni engedélyével megrohmoztuk a vattacukros bódét, ahol az egész osztály jól belakmározott különböző színű, ízű, óriási pihe-puha vattacukrokból. A sok szép látnivaló és a sok finom enivaló után visszaindultunk a szállásunkra, Alvincre. Este pedig vacsora után megint jókat szórakoztunk, takarodó után pedig megindult a szokásos csevej.

**A harmadik, azaz a Petőfi-napon** követtük a költő életének utolsó napjainak helyszíneire. Ébredés után összeköltöttük a bőröndjeinket és tovább indultunk Székelyföld felé.

**Első megállónk Fehéregyháza volt**, ahol utoljára látták élve Petőfit. Itt meglátogattuk a Petőfi Emlékmúzeumot, ahol a gondnok bácsi előadásában meghallgathattuk a történelmi tényeket és azt, hogy miért fontos a helyieknek a költő személye. Mindemellett a szobrok, emlékművek bemutatására is sor került. Miután megnéztük a kültéri emlékműveket, bementünk a múzeumba, ahol fényképeket, dokumentumokat láthattunk, illetve egy terepasztalt, ami illusztrálta, hol töltötte Petőfi Sándor életének utolsó két napját.

A múzeumlátogatás után visszaültünk a buszba, és az **Ispánkúti-emlékmű** felé vettük az irányt. Itt látták utoljára Petőfi Sándort élve, ezért itt is elhelyeztünk egy koszorút. De ez csak egy gyors kitérő volt, hiszen robogtunk tovább a második szállásunk felé, Székelykeresztúrra! Nagyon izgatott voltam, hogy milyen lesz a szállásunk, de nem számítottam erre, hogy ilyen szuper lesz. A fiúk és a lányok külön épületben aludtak 3, 4, 5 fős szobákban. Nagyon szép és igényes szálláshely volt. Miután elfoglaltuk a szálláshelyet, már siettünk is tovább a közeli **Gyárfás-kúriához**. Itt töltötte Petőfi az utolsó éjszakáját

barátai és vendéglátói körében. Az emlékezet szerint Petőfi egy körtefa alatt felolvasta egyik versét, ezért mi is követtük a példáját.

Megtekintettük a **szabadtéri kiállítást** is aminek része volt egy **Lengyel István által készített szobor**: egy Nagy-Magyarország alakú, libegő zászlóból kilépve Petőfi Sándor és Bem apó alakját fedezhetjük fel. Ezután egy újabb vetélkedőben mérhettük össze a tájékozódó képességünket, illetve a "szelfitudásunkat".

A vetélkedő után levezetésképp mindenki kapott egy fél órát a szabad császkálásra, jobbra az étteremhez közeli Lidl-t látogattuk meg és újratöltöttük a csemegekészletünket, de volt, aki a kedvenc üdítőjéből is beszájolt. Nagyon szoros volt a verseny a vetélkedésben, és nagyon jó élményeket szereztünk, illetve keresztbe-kasul bejártuk a várost is. Az eredményben nehéz volt a döntés, mert minden csoport hibátlan feladatsort nyújtott be, és jobbnál jobb szelfiket készített. Ezért a tanári zsűri - amikor vacsora után visszaértünk a fiúk szállásához - úgy döntött, hogy mindenkit megjutalmaznak egy kis csokival. Ám az mindenkit meglepetésként ért, amikor egy kedves házaspár hozott nekünk két tálca isteni finom süteményt! Meg kell mondom, mindenki nagyon boldog volt, amikor kiderült, hogy a csoki mellé még sütit is ehetünk.

Ezután mi, lányok visszavonultunk a saját szobáinkba. Miután mindenki berendezkedett, elkezdődtek a "szobavizitek".

Egy idő után mindenki visszatért a saját hajlékába, folytatódtak a beszélgetések egészen késő estig. Egy idő után viszont Éva néni kért meg minket, hogy suttogásra váltsunk, mert tőlünk zeng az egész szálló... A parti így folytatódott - még ha suttogva is - az alvást másnap a buszban úgyis majdnem mindig be tudjuk pótolni.

Másnap reggel elérkezett a negyedik, azaz a **Kányádi-nap**. Ezen a reggelen mindenki magára aggatta az összes meleg ruháját, hiszen reggeli után a buszba pattantunk, és indultunk is a **Hargitára**.

Az úton csatlakozott hozzánk idegenvezetőnk, Simó Béla székelykeresztúri tanár úr, aki egész úton vicces történetekkel szórakoztatott bennünket. Ennek majdnem mindenki örült - kivéve azokat a partiarcoakat, akik nem sokat aludtak az éjszaka. Én személy szerint beérem kevesebb alvással is, hogy ugyanazt az energiát hozzam az egész nap során. Erre később szükség is volt, hiszen a Hargitát készültünk megmászni. Mikor a busz már nem tudott tovább vinni minket, átszálltunk egy traktor által vontatott szekérre. Felmentünk egészen egy sífelvonó tetejéig, ahol volt egy büfé is. Itt nagyon-nagyon izgatott lettem, hiszen Edina néni előre jelezte, hogy lehetséges, hogy látni fogunk havat, és itt megpillantottuk az első kupacot!

Ezután sétálva elindultunk felfelé, ahol a hó egyre jobban beterítette a tájat. Nagyon kitartóan mentünk felfelé, még annak ellenére is, hogy elkezdett szállingózni valami jeges eső/hódara, és nem mindenki viselt két nadrágot, két zoknit, meg három réteget felül. Szerintem senki nem számított arra, hogy a "lehetséges, hogy hó is lesz" helyett "térdig érő hóban menetelés", illetve vakondkeresés\* lesz (*\*így neveztek amikor valaki térdig elsüllyedt és hirtelen megbotlott a hó miatt*) lesz.

Útközben viszont száz százalékosan kihasználtuk a havas táj adottságait, hiszen idén télen nem sokat láttunk belőle otthon. Nagyon örültünk annak, hogy itt a Hargitán - májusban - tudunk a hóban hóangyalkázni, hógolyózni, illetve a derékig süppedt társunkat kikaparászni.

Egyszer csak **kopjafák seregét** pillantottunk meg, illetve a hó is megfogyatkozott, ami csak egyet jelenthetett: felértünk a hegycsúcsra! Az 1180 méteres magasságból lélegzetelállító panoráma tárult elénk, ilyen szépet még nemigen láttunk. Egy ismeretterjesztő bemutatás a kopjafákról és egy kis szünet után megindultunk lefelé, ahol egy kis havas tisztáson - kilátással a hegyekre - és illatozó

borókafenyőekkel a hátunk mögött, felolvastuk az *“Ábel a rengetegben”* című kötetből az a részletet, melynek során Ábel a mi kirándulásunkhoz hasonlóan baktat a Hargitán, és megpillantja a borókafenyőket.

A részlet felolvasása után, Simó Béla tanár úr egy megindító beszédet mondott az Erdélyben élő magyarok magyarságtudatáról. Beszédében kiemelte, hogy érezzük át és emlékezzünk arra, hogy hol vagyunk éppen, és arra, hogy itt is magyarok élnek és éltek, 700 kilométerre Budapesttől és Dunakeszitől.

A szép beszéd után visszasétáltunk a sífelvonó és a büfé felé, de mielőtt leértünk volna, ismét megálltunk egy pihenőre, hogy elmondjuk közösen **Kányádi Sándor Előhang c. versét** a - *Vannak vidékek* című ciklusból - a távoli hegytetőkre nézve.

A rövid séta után végre tényleg visszatértünk a kiindulóponthoz, aminek nagyon örültünk, mert a kimerítő túra után minden osztálytársam örült annak, hogy végre felmelegítheti vizes ruháit, és “betolhat” egy málna és áfonya lekváros palacsintát, akár nutellával megspékelve.

Visszafelé a traktoron megalakult az énekkar. Félúton lefelé megálltunk, hiszen egy borvizes forrás akadt az utunkba, ahol mindenkinek lehetősége nyílt megtölteni a kulacsát. A buszba jókedvűen ültünk vissza, az éneklés, a palacsintázás, illetve a sok jó havas élmény után. Na igen, azt be kell vallanom, azért az előmelegített busznak is nagyon örültünk a hidegtől elgémberedett tagjainkkal.

Következő úticélunk **Kányádi Sándor szülőfaluja, Nagyalambfalva volt.**

Szombati nap révén az iskola gondnoka engedett be minket a költőről elnevezett iskolába.

Itt megkoszorúztuk Kányádi Sándor szobrát, illetve **újra elmondtuk közösen az Előhang c. versét.**

Egy kis szusszanás után elindultunk vissza **Székelykeresztúrra**, ahol vacsora előtt újra lehetőségünk nyílt a holnapi és egyben utolsó napra bevásárolni. Vacsora után visszatértünk a fiúk szállásának udvarára, ahol beszélgettünk, röpzítettünk, egészen sötétedésig. Mondanom sem kell, hogy az utolsó éjszakát rendesen megünnepeltük.

Másnap reggel összepakoltuk a bőröndjeinket, majd átmentünk a fiúk épületébe reggelizni a szokásos módon. Reggeli után aztán már a buszon elbúcsúztunk Székelykeresztúrtól, mert elindultunk **az ötödik - azaz Tamási Áron-napunk** - első helyszínére, a **bögözi református templomba.**

Amikor odaértünk, egy kedves néni fogadott bennünket, aki bemutatta a templom különlegességeit, a világhírű freskót, és beavatott minket a templom történetébe is. A templom után **Sóvidék** felé vettük az irányt, ahol először **Szejkefürdőn** álltunk meg: itt Orbán Balázs - a „legnagyobb székely” - síremlékét tekintettük meg. Maga a síremlék egy dombos terepen volt, ahová gyönyörűséges **székelykapukon** átsétálva jutottunk el. De ez csak egy rövid megálló volt Farkaslaka, Tamási Áron szülőfaluja előtt.

Éppen csak elindultunk Tamási Áron síremlékéhez, amikor nem kis bonyodalmak közepette találtuk magunkat: szembesültünk a rengeteg cserebogárral, illetve azzal, hogy a templom udvarán éppen egy ünnepség zajlott... De végül sikeresen megkoszorúztuk Tamási síremlékét.

Az út második részében elsétáltunk ahhoz a **házhoz, amelyben Tamási a fiatalkorát töltötte.** Itt az emlékkiállítás idegenvezetéssel néztük meg. Nagyon meglepődtem azon, amikor az idegenvezető hölgy elmondta, hogy ő maga Tamási leszármazottja. Rögtön arra gondoltam, hogyan is lehetne ennél hitelesebb az idegenvezetés! A ház megnézése után újabb koszorú elhelyezése történt, sőt az udvaron álló fa előtt egy regényrészletet is felolvastunk. Edina néni felhívta a figyelmünket a **ház színére**, ami a székely zászlóban is felfedezhető ‘székelykék’ színű, illetve a **csodás kútra**, ami szintén az udvarban

helyezkedik el. Ez azért volt számomra elég mulatságos, mert aznap este megnéztük a Kör című horrorfilmet, és a szobatársaim (akik nem éppen fürödtek/aludtak az ijesztő részek alatt...) a kúttól nagyon megijedtek. Szinte rémülten várták, hogy mikor lép ki a rémisztő lány a film alapján a kút vizéből!

A farkaslakai kalandok után egy rövid buszos utazás végén elérkezett az ötödik nap és az irodalmi barangolásunk utolsó erdélyi helyszíne: **Korond**.

Korond lényegében egy óriási bazár, ahol felfedezhetjük, hogy ott "mindent IS árúsítanak".

Volt ott a finom erdélyi gyümölcsös likőrtől a lézeren át az airsoft gun-ig és a pillangókésig minden. Persze szuvenír és kerti szobrok is voltak szép számmal. A közelben volt egy fagyjárás, ami sokunk első megállójának bizonyult. Majd belevetettük magunkat a bazár színes kavalkádjába.

Én személy szerint egy Székelyföld feliratú pálinkáspoharat vásároltam a Keresztapámnak, egy aranyos kerti békát a Keresztanyámnak, illetve a családi hűtőnkre egy Erdély feliratú korongozott tányér hűtőmágnest, magamat és az öcsémet is megjutalmaztam: magamnak egy lézert, az öcsémnek pedig két mágnesgömböt vettem. Miután mindenki bevásárolt, visszatértünk a buszhoz, ahol megkezdődhetett a hazautunk. Lényeges különbség az indulásunkhoz képest, hogy sokkal több élménnyel, kalóriával (a sok rágcsálnivaló), szuvenírekkel, és nagyobb összetartással ültünk immár a buszon, hiszen úgy gondolom, ezt az utazást, az életre szóló élményeket, a gyönyörű tájat sosem feledjük.

Végezetül szeretném megköszönni Reményi Edina néninek, hogy benyújtotta a pályázatot, és nem adta fel a reményt - hogy ugyan egy év covid miatti késéssel is -, de eljuthassunk erre a felejthetetlen utazásra (bár személyes véleményem szerint, sokkal jobb volt így, hogy nyolcadik osztályosként mentünk), illetve az elemőzsiák okos megválogatását: célzok itt a kakaóra, müzlire, nutellára, meggyekvára és a finom szalámira.

Farkas Éva tanárnőnek köszönjük, hogy segítséget nyújtott a koszorúk készítésében.

Mindkét Tanárnőnek szeretném megköszönni az óriási türelmet, hiszen egy osztálykiránduláshoz, főleg ott, Erdélyben, nagy szükség volt rá.

Kárpáti Zoltán tanár úrnak szeretném megköszönni, hogy elkísért bennünket, illetve a csodálatos és jó minőségű osztályképeket, szelfiket és a videókat is. Úgy érzem, hogy az összes idegenvezetőnk megérdemel egy köszönetet, amiért érdekes információkkal láttak el az utunk során, illetve a konyhás néniknek, akik az első szálláson finom meleg vacsorát készítettek nekünk.

A legvégén pedig köszönetet szeretnék mondani az osztályomnak, hiszen egyrészt szuperek, másrészt pedig nagyon örülök, hogy velük tölthettem el ezt az öt napot, illetve az élmények alakulásában nemcsak a csodás helyek, információk, tanári erőfeszítés, de ti is hatalmas szerepet játszottatok.